

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2013

Úvodní slovo	2
Rozhovor	3
Příspěvky ze života farnosti	
Historie farního zpravodaje	5
Ohlédnutí za akcemi minulého roku.....	6
Cyrilometodějský rok	8
Expedice Gruzie	11
Celosvětové setkání mládeže v Rio de Janeiro.. ..	12
Pout' po českobudějovické diecézi.....	14
Pout' do Prahy	14
Sedmikrásek.....	15
Karnevalový rozhovor.....	16
Ministranti.....	17
Mládežníci	17
Biřmovanci	19
Senioři	21
Farní budování	22
Svědectví	23
Vzpomínáme, nezapomínáme	24
Ze života farnosti	
Svátosti	26

Pobožnosti prvních pátků a sobot

V závěru tohoto roku píšu úvodník pro jediné letošní číslo. Nechtěl bych rekapitulovat události, protože od nich ještě nemám dostatečný odstup, raději budu směřovat pohled k tomu pěknému, co nás společně čeká.

Před lety by asi málokdo věřil, že se podaří ve farnosti tolika věcem dát novou tvář: komunitní farní centrum KFC Rafael, oprava fary, střeš a fasád, Boží muka a úprava interiéru kostela jsou jen malým výčtem naší velké vděčnosti Božímu požehnání. S postupem prací dozrávala i myšlenka na korunovací sochy naší olešnické Panny Marie. Korunovace by neměla být další položkou v možném výčtu odehrávajících se aktivit, ale duchovní obnovou, která v podobě prožití devíti prvních sobot přinese velké duchovní plody. Korunovace jako poděkování za velké požehnání i jako zápas o osobní svatost. Na Pannu Marii jsou církvi vztahena slova z knihy Přísloví: „Diligentes me diligo“ (Přís 8, 17). „Těm, kteří mě milují, splácím láskou.“ Není tak těžké nechat vyrobit a pozlatit korunku, daleko těžší bude vybojovat zápas oněch prvních devíti sobot. Ne pro dokonalost, ale pro svatost!

Zároveň dozrává i doba pro tvorbu "křížové cesty bolestí regionu". Křížové cesty, která nemá být vyjádřením jen bolestí a ran Kristových, ale přiblížením ke skutečnosti, že jeho rány jsou i naše rány, které v dějinách potkávají a potkávaly zdejší lidi i kraj. Křížová cesta jako výraz tváře našich místních dějin a zároveň i jako umělecké dílo. Jestli pro korunovací uvažujeme o prvních sobotách, pak pro křížovou cestu se zase nabízí prožití prvních pátků.

Stojí před námi výčet dvou aktivit, které je možné prožít jako pouhé stavební práce a nebo jako možnosti pro duchovní růst. Budování komunitního farního centra Rafael stmelovalo farnost společnou prací, korunovace i křížová cesta mají stmelnému společenství dát duchovní hloubku. Snad i podle odkazu Jana Pavla II. třetímu tisíciletí: „Duc in altum!“ „Zajeď na hlubinu!“.

Co víc si přát, než ono společenství hloubky srdce Panny Marie a milosrdenství srdce jejího Syna. Zbývá už jen upřesnit, jak a kdy začít ono rozšíření našeho společenství o lásku hloubky srdce. Pobožnost prvních pátků bychom mohli zahájit v měsíci březnu a první soboty s přípravou na korunovací v měsíci dubnu. První pátky by vrcholily požehnáním křížové cesty v listopadu, na který zároveň připadá i připomínka ukončení první světové války. První soboty by vrcholily v prosinci korunováním sochy Panny Marie při slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvního hříchu.

Váš farář Pavel

Vážený a milý pane biskupe,

vaše návštěva byla pro naši farnost velkým oživením a obohacením. Velmi si vážíme toho, že jste absolvoval tak dlouhou cestu, abyste mohl být s námi a udělit našim mladým svátost biřmování. Cítili jsme váš živý zájem o naši farnost a každého z nás. Proto si dovoluujeme vás požádat na dálku o rozhovor, kterým bychom vám rádi dali prostor k tomu, abyste se nám více představil.

Víte, že působíte v Milwaukee. Je to místo, kde jste se narodil, odkud pocházíte?

Ano, narodil jsem se a vyrůstal jsem v Milwaukee ve Wisconsinu. Mám pět starších bratrů, všichni žijí ve stejném regionu.

Hodně Američanů má své kořeny v Evropě. Máte i vy k Evropě nějaký takový vztah?

Jsem z padesáti procent Polák, z dvaceti pěti procent Ir, z dvanácti a půl procent Čech a Němec.

Byla to vaše první návštěva České republiky?

Česko jsem navštívil v roce 2004, byla to součást poutě po střední Evropě. Vaše země je velmi krásná - její historie, chrámy, jídlo, krása krajiny, Praha, to vše je úžasné.

Vnímáte nějaké rozdíly mezi Evropou a Amerikou?

USA je velmi mladá země ve srovnání s Evropou, která má bohatou historii. Evropané se mi vždycky jeví jako velmi hodní a velkorysí lidé. Máte mnohem hlubší pocit sebeuvědomění, cit pro historii, kulturu, krásu a literaturu. Američané jsou víc pragmatičtí a možná naivnější ve vztahu ke světu a životu.

Kdo vás v životě nejvíc ovlivnil?

Nejvíce můj život asi ovlivnili mí rodiče. Byli to úžasní lidé s hlubokou vírou. Dále potom bratři, přátelé, papež Jan Pavel II. a Matka Tereza. V nich vidím nádherný příklad toho, jak žít víru.

Jakým způsobem si vás Bůh povolal ke kněžství?

Povolání ke kněžství jsem cítil od raného věku. Když bylo jednomu z mých bratrů deset let, zemřel. Tato bolestná zkušenost mě přivedla k tomu, že jsem si začal klást spoustu otázek, jež v mém důsledku prohlubovaly moji víru. Následně příklad rodičů, zejména jejich život modlitby, slova a skutky Jana Pavla II. mě vedly k tomu, abych dal svůj život cele Kristu.

A jak jste potom prožíval skutečnost, že se stanete biskupem?

To, že jsem se stal biskupem, bylo pro mě velkým překvapením. Ani v nejmenším jsem to nečekal.

Služba biskupa je jistě velmi náročná. Co je pro vás na ní nejtěžší?

Na této službě mám moc rád právě udělování svátosti biřmování, návštěvy farností, setkávání s lidmi. Obtížná stránka je papírování, různé porady, problémy s financemi, klesající počet kněží.

Jaké vidíte rozdíly mezi katolickou církví ve Spojených státech a v České republice?

Výzva, před kterou stojí církve v Evropě je stejná i pro nás. Stále méně lidí přichází do kostela, věří v Boha a praktikuje svou víru. Je to na nás, na menšinu, abychom hlásali evangelium a udrželi církve živou a žijící. To stejné se týká západu. Vy jste možná dvacet let před námi.

Program vaší návštěvy byl velmi bohatý. Dovedl byste říct, co pro vás během téhle vaší návštěvy bylo největším překvapením?

Můj čas strávený ve vaší zemi, čas strávený s otcem Pavlem. Dobrota a víra lidí u vás, krása vaší země, lahodnost jídla i piva, vaše úžasné kostely a umělecká díla, to vše mě hluboce zasáhlo.

A čím se cítíte být nejvíce obohacen?

To, že jsem vás všechny mohl poznat, je pro mě darem hluboko uloženým v mém srdci.

Biřmování ve vaší farnosti bylo velmi krásné. Nadšení a dobrota mladých lidí, krása vašeho kostela i mše svaté, následná oslava, to vše bylo pro mě úžasnou zkušeností. Máte pulsující a milující farnost.

Máte před sebou nějaký velký úkol, který bychom vám mohli pomoci nést modlitbou?

Plánujeme arcidiecézní synod, jehož ústřední myšlenka se bude týkat budoucnosti naší církve. Prosim, modlete se za nás a modlete se za kněžská a řeholní povolání.

Moc vám děkujeme za rozhovor a přejeme vám radost z vaší služby Kristu a vedení jeho Duchem. Budeme rádi, když vás v naší farnosti zase někdy přivítáme.

Bylo mi s vámi krásně, zůstáváte v mých modlitbách i v mém srdci.

Rozhovor připravil J. Kánský, překlad M. Kánská

Od Petra po Pavla

Pod duchovním vedením otce Františka si desetiletí žila olešnická farnost „poklidným životem“ bez farního časopisu a to až do příchodu Mecha, který za svého působení začal vydávat občasný farní zpravodaj „Společnou cestou“. Když Mech za „dramatických událostí“ olešnickou farnost opustil a do Olešnice nastoupil otec Tvarůžek, řekla si skupinka nadšenců, že přece s odchodem Mecha nemůže všechno skončit a tenkrát se v obýváku u Soukalů domluvila, že zpravodaj budeme vydávat dál. Časopis vycházel i za otce Pílera. V redakční radě byla spousta lidí, o práci se dělili, časopis (vycházel jednou za tři až čtyři měsíce podle potřeby) měl několik stran, prostě svůj styl. Příchodem otce Romana nastaly změny. Tou nejpodstatnější byla idea, že časopis bude vycházet měsíčně. Tenkrát jsem si řekla, že je to bláznovství, že u všeho být nemusím a přestala spolupracovat. Časopis skutečně měsíčně vycházel, dostal nový formát, byl obsáhlejší, ale dlouhého trvání to nemělo. Pomocníci z týmu otce Romana zjistili, „zač je toho loket“, že to není tak jednoduché, jak si mysleli a začali se vytrácet. Tenkrát za mnou přišla Jana, jestli bych pomohla se záchranou zpravodaje. Já souhlasila, ale jako vždycky s podmínkou - můžu dělat všechno, ale jen jako člen týmu, ne vedoucí. A tak jsme se zase začali scházet a bylo nás mnoho. Domluvili jsme se na strategii a začali makat. Časopis vycházel čtyřikrát i pětkrát do roka, a když měl otec Roman potřebu, vydávalo se, vlastně vydal si, mimořádné číslo. Byli jsme taková správná pětka, která dokázala makat a na čem se domluvila, to splnila. Spolupracovníci z terénu byli a jsou úžasní. Trošku nám to kazil otec Roman, protože ten si dělal co chtěl, ale byl to „šéf“, tak co k tomu napsat. Když otce Romana vystřídal otec Pavel, bylo to úžasné a osvobozující - třeba taková drobnost, že dokázal napsat úvodník na jednu zpravodajovou stránku a spousta dalších. Ale neradovali jsme se dlouho. Jako první opustila naše řady hlavní aktérka, která se přestěhovala a začala pracovat pro svoji novou farnost. Pro mě to byla velká ztráta, protože byla rychlejší než já, a takových lidí mám kolem sebe jak šafránu. Co nás nejvíc trápilo, byla množící se technika - pozůstatek otce Romana. I s tím jsme si poradili, techniku obnovili a vydávali. Naše řady se bohužel nerozšířily a únava stoupala. Poslední kapkou bylo prosincové číslo roku 2012, které jsem manažersky nezvládla podle svých představ a uvědomila si, že pokud nechci ztratit tři kamarády, musím přestat. Tak se i stalo, každý jsme přece nahraditelný. Užívám si doložené a na časopis se mě nikdo neptá - asi se bojí mé odpovědi „Můžeš začít“.

A co se nestalo, na farních stánkách anketa. Nejdřív jsem chtěla hlasovat, že mně časopis nechybí vůbec, ale to bych lhala. Také bych si ráda přečetla o tom, jaké to bylo v Hoješíně, kde jsem nebyla, znala zážitky Honzika z Ria, kam vůbec zmizela Markéta Bílková atd., ale dočkám se? Naděje je veliká. V anketě hlasovalo jednadvacet lidí, z nichž patnácti chybí farní zpravodaj hodně a čtyřem trochu. Půjdou si tito lidé sednout do redakční rady? Jak to udělat? Dá se vypátrat, kdo hlasoval?

V olešnické farnosti je spousta skvělých lidí, ale málo kdo z nich udělá něco sám. Většina se musí osobně požádat. A požádá je někdo? Že by téma na další anketu? Ne, ne! Touto cestou vás všechny prosím o spolupráci a aktivní účast.

S koncem tohoto roku vydáváme na přání otce Pavla souhrnné roční číslo FZ. Je velice obtížné zpracovat vše, co v roce 2013 naše farnost prožila, protože se stále něco děje. A tak záleží jenom na nás, jestli s rokem 2013 neskončí náhodou i farní zpravodaj.

Magda K.

Ohlédnutí za některými akcemi uplynulého roku

Protože tentokrát vychází farní zpravodaj za celý rok, je problematické věnovat článek každé farní aktivitě. Zkusme si tedy připomenout některé akce, o kterých se jinde (až na výjimky) v tomto zpravodaji nepíše a přitom by bylo škoda přejít je mlčením.

V lednu proběhl tradiční adorační den. Tentokrát nás navštívil P. Krpálek, bývalý farář z Kuřimi, aktivní v období totality ve skryté církvi.

V lednu proběhla také tradiční tříkrálová sbírka.

Také se konal (již doufám opět) tradiční farní ples, tentokrát s mezinárodní účastí. Tři studentky z britského Kentu - Anna ze Srbska, Olena z Ukrajiny a Julia z Iránu - si po přistání na brněnském letišti nechaly poradit a místo Prahy či Vídně navštívily farní ples u nás a myslím, že toho nelitovaly.

Zajímavou záležitostí je jistě i Babský bál (tzv. Ostatkový věneček), konaný (možná již opět tradičně) na ostatky v Orlovně.

Aby nepřišly zkrátka děti, konal se v Orlovně dětský karneval, kterého si však užili i dospělí.

Na velikonoce jsme se letos obzvlášť těšili, protože měl přijet pan biskup (z Ameriky). Ten sice nepřišel, zato však napadl sníh, takže jsme letos měli bílý čtvrtek, bílý pátek, bílou sobotu, bílou neděli a bílé pondělí, což bylo po létech docela příjemné osvěžení. To ostatně měli i účastníci velkopáteční křížové cesty po hranicích farnosti (cca 25 km) i účastníci pomlázkových taškařic na bílé (jindy červené) pondělí. Na takovou pomlázkovou koulovačku se jistě hned tak nezapomene.

V květnu jsme (také tradičně) mohli přivítat v areálu lesoparku Skalky účastníky orelského běžeckého závodu „Memoriál P. Benáčka“. I když olešničtí na pohár nedosáhli (vyhráli závodníci z Brna-Obřan), mohlo je těšit alespoň to, že netradičně porazili své tradiční rivaly z Brna - Židenic.

Slavnost Božího těla proběhla tak jako jindy, tj. se čtyřmi oltáři, s již vlastním a ne půjčeným baldachýnem, družičkami, zpěváky, dechovkou, hasiči, atd. Někdo by možná mohl říci, že je to jako za stará. Pokud však nahlédneme do příručky pro lidové pobožnosti nedávno vydané ČBK, zjistíme, že se vše děje dle nejmodernějších liturgických pokynů.

Pomyslný pytel s akcemi se zpravidla (taky pomyslně) roztrhne o prázdninách. Velkou událostí bylo pro nás jáhenské svěcení našeho farníka Karla Adamce. Kája nyní koná jáhenskou službu ve farnosti Brno - Židenice. Než však do této služby nastoupil, pronesl v naší farnosti své první památné kázání vycházející z podobenství O milosrdném samaritánovi“ na téma „Tak jsme si nějak zvykli.“ Začátkem prázdnin se část lidí z naší farnosti účastnila charismatické konference v Brně, tentokrát s tématem: „On je hostem u hříšného člověka.“. Pokud tam však někdo jel proto, aby si trochu odpočinul od olešňáků, se kterými se jinak musí potkávat celý zbytek roku, měl smůlu. Konferenci moderovali (opět) manželé Kánští z Olešnice.

Olešnice se pomalu stává křižovatkou pěších poutí. Poutníci z Vítochova na Velehrad u nás byli letos už po třinácté posilnění mši sv., občerstvením a noclehem v rodinách a jejich zástup posílili další poutníci ze sebranické, naší i jiných farností. I letos o této pouti platilo „5P“ otce Jan Peňáze: „...pěších poutníků pořád pomalu přibývá“. Poutníci z Fulneku se u nás zase (již několikátým rokem) zastavují na oběd. Příjemným překvapením byli letos poutníci procházející Olešnicí na své pouti z Hodonína (toho na jihu Moravy) do Slavkovic. Kromě jiných známých tváří s nimi putoval i novokněz Jan David, který byl o několik dní později hostem na naší svatovavřínecké pouti a kromě novokněžského pozhánání nám tu ještě zahrál na trumpetu.

Farní pouť proběhla tradičně (tři mše svaté, pozhánání + novokněžské pozhánání, mnoho hostí, kravál na náměstí, atd.). Tradiční pouťovou atrakcí bývá táborák se zbrusu novou původní pohádkou, letos „O zrušené svatbě“ od začínajícího nadějněho autora Michala Bílka. Předpouťovou duchovní obnovu farnosti vedl tentokrát P. Zdeněk Šilhánek - farář ze sousedního Svojanova.

Po pouti některé rodiny s dětmi strávily několik relativně klidných dní v domě, který patří řádu Školských sester sv. Františka v Hoješíně, s výlety do okolí i vodními radovánkami v nedaleké Sečské přehradě. (Tolik úhořů, co bylo tam, jsme v životě neviděli. Bohužel skoro všichni byli uhynulí.)

Farní tábor (naštěstí stále ještě tradiční) proběhl letos opět poblíž Skaličky. Táborová hra byla inspirována Tolkienovou knihou "Hobit" a téměř vůbec nepřešlo.

V září se řada našich farníků zúčastnila zářijové smírné pěší pouti P. Ladislava Kubíčka z Kunštátu do Sloupu.

Z důvodu oprav farního kostela se tradiční zářijové poděkování za úrodu (dožínky) letos netradičně konalo ve hřbitovním kostelíku. Děvčata oděná do tradičních krojů doplnili tentokrát i krojovaní chlapi, takže jsme mohli vpředu u oltáře vidět krojovanou scholu s houslemi i kytarou. Jen cimbál tam chyběl.

Část rozptýleného chrámového sboru se letos jela soustředit (někteří možná i rozptýlit) do Daňkovic.

Tradiční zářijová pouť do Sloupu, Křtin a Vranova se letos konala netradičně v říjnu. Radostí navíc byla návštěva Sloupskošošuvských jeskyní, bolestí naopak to, že na Vranově už není sestra Zdislava a otec Pavel Havlát.

Na podzim se konal tradiční misijní jarmark. Letošními novinkami byly mimo jiné bramboráky a malování na obličejí.

Jan Novotný st.

Cyrlometodějský rok

V letošním roce jsme si připomněli výročí 1 150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje. Při této příležitosti naši biskupové vyhlásili pro české a moravské diecéze Cyrlometodějský rok. Konala se spousta zajímavých akcí. A jak jsme prožili rok s Cyrilem a Metodějem u nás ve farnosti?

Již v únoru se uskutečnilo neveřejné kolo vědomostní soutěže Velkomoravské dobrodružství, kterou organizovalo Diecézní katechetické centrum. My rodiče jsme pomáhali dětem při vyplňování archů s otázkami, hledali jsme na internetu a četli knihu Petra Piřhy. Takže jsme se učili spolu s dětmi. Zapojilo se 35 dětí. Veřejného kola, které proběhlo na faře, se zúčastnilo 19 dětí. Kromě odpovědí na otázky soutěžily při hrách, ze kterých sbíraly body (např. hledaly ostatky sv. Klimenta). V Děkanátním kole v květnu v Boskovicích nás reprezentovalo celkem 12 dětí.

Nejúspěšnější byla Liduška Novotná. Ve své kategorii obsadila 1. místo.

Letošní pouť rodin nemohla vést jinam než na Velehrad. Za krásného májového rána jsme vyjeli směr Velehrad. Když jsme dorazili na poutní místo, měli jsme ještě dost času a tak jsme navštívili Velkomoravský skanzen na Modré. Nás rodiče zajímaly stavby, ve kterých přežívali naši předkové, děti zase obdivovaly spoustu domácích zvířátek, která všude volně pobíhala. Potom jsme se přesunuli do areálu poutního místa a poslechli jsme si přednášku o cisterciáckém řádu a historii Velehradu. Pak jsme si prohlídli celý areál.

Opoledne následoval program v bazilice - růženec, mše sv. a požehnání na cestu. Protože to byla zároveň pouť děkanství, potkávali jsme tam spoustu známých tváří. Děkanátních akcí bohužel moc není a tak to bylo velmi příjemné.

V květnu jsme se už začali velmi intenzivně připravovat na zájezd do Makedonie. V KFC proběhla přednáška o významu ikon v životě pravoslavného křesťana.

V pátek 7. června odpoledne vyjel z Olešnice autobus na pouť po stopách Sedmipočteníků do Makedonie. Skupinu tvořili poutníci z Olešnice, Jimramova, Rovečného a Kunštátu. Duchovní vedení - otec Pavel, průvodce CK - pan Zdeněk Muzikant, dva řidiči a Ondra Lazárek, který měl perfektně nastudovanou celou cestu a historii a poutavě nám vše předával na místech, kterými jsme putovali. Autobus profrčel Slovensko, úspěšně přejel právě kulminující Dunaj v Bratislavě (vrcholily povodně), uhaněl Panonskou nížinou až na hranice se Srbskem. To už byla noc. Tam jsme se seklí. Přece jen jsme si už trochu odvykli prohlídkám

na hranici, a tak jsme byli z čekací doby trochu nervózní. To jsme ještě netušili, že nás čekají ještě delší odbavovací lhůty na dalších hranicích. Srbsko-makedonské hranice jsme překročili až ráno, a tak hlavní cíl naší sobotní cesty, hlavní město Makedonie Skopje, se nám posunul až na poledne.

Sobota - první den pouti byl věnován Matce Tereze, která se narodila ve Skopje. Otec Pavel sloužil naší první mši v domě Matky Terezy. V překrásné kapli nám připomněl její dílo. Téměř celá Skopje byla zničena při zemětřesení. Dům Matky Terezy s muzeem a kaplí byl postaven na místě původní katedrály Nejsvětějšího Srdce, kam se Matka Tereza chodila modlit. Po mši svaté jsme se vydali na pochůzku městem. Město je postaveno celé nové se spoustou soch v nadživotní velikosti. Nad městem na kopci se tyčí obrovský kříž, údajně největší na světě. Nejdříve jsme navštívili pravoslavnou katedrálu sv. Klimenta a potom katolickou katedrálu, kde mají jediné varhany v celé Makedonii. Ve skupině stoupala nervozita z toho, že se nám ztratil jeden účastník zájezdu a nebral mobil. Naštěstí si poradil a za pomoci místní policie a sv. Antoníčka nás našel. Potom ještě mešita Mustafa Paši a to už byl večer. Po téměř probdělé noci v autobuse a díky vedru, které ten den panovalo, jsme byli úplně hotoví. A to nás čekalo ještě více než 200 km do Ochridu, místa našeho ubytování. Pozdě večer nebo spíš v noci se nám ukázal osvětlený Ochrid a my jsme se těšili, že si konečně lehne. Místní pan farář už nás netrpělivě vyhlížel. Ubytování i večere předčily naše očekávání a tak jsme spokojeně zalehli, nabírajíce sil do dalšího dne.

Neděle - po mši svaté v místním kostele, jsme vyšli k jezeru, které se v ranním slunci zaskvělo v celé své nádheře. V neděli byl naším hlavním ochráncem sv. Kliment Ochridský, po jehož stopách jsme celý den putovali. V Ochridu se podle něj jmenuje snad úplně všechno. Byl to nejvýznamnější žák svatého Cyrila a Metoděje. Nejdříve jsme si prohlédli nejstarší pravoslavný chrám svatého Sofie a bývalý římský amfiteátr. Potom jsme vystoupali nahoru k dalšímu kostelíku Jana Bogoslova, odkud se nám otevřel nádherný výhled na celé jezero a město. Od kostela další výstup až na PLAOSNIK, místo rozsáhlých vykopávek,

kde se nacházelo v 9. století hlavní místo vzdělávání. Působil zde sv. Kliment a je zde i pochován. Hrob se nachází v novém kostele z roku 2002 a staví se zde také nová univerzita sv. Klimenta Ochridského. Čím je pro nás Velehrad tím je pro Bulhary a Makedonce Plaošnik. Protože bylo krásně, tak někteří se šli koupat do jezera, jiní večer využili k procházce městem.

V pondělí jsme vypluli lodí za dalším Sedmipočetníkem sv. Naumem do kláštera, který se tyčí na druhé straně jezera. Na jezeře někteří z nás prožili asi nejkrásnější zážitek z celé poutě. Po chvíli plavby loď zastavila a pan farář začal vše připravovat ke mši svaté. Nikdo z nás netušil, že mše svatá bude na lodi.

Zpěv písně Bože cos ráčil se nesl jezerem. Čtení o povolání apoštolů na břehu jezera a evangelium o utišení bouře na moři se silně dotklo snad každého z nás. K tomu krásné počasí, byla to prostě nádhera. Po chvíli plavby jsme vystoupili a šlapali do kopce ke klášteru. U hrobu sv. Nauma je zvláštností, že když člověk čistého srdce položí ucho na hrob sv. Nauma, slyší bít jeho srdce. Já jsem k podobným věcem velmi skeptická, přesto jsem ucho přiložila. Úplně jsem se lekla, když jsem opravdu uslyšela tlukot srdce. Nevím sice, jestli jsem slyšela srdce svoje nebo sv. Nauma, ale hlavně, že jsem slyšela. Potom nás ještě čekal výlet kolem pramenů ve vesnici Vevčany, která se před nedávnem vyhlásila samostatnou republikou a návrat do Ochridu.

Za dalšími Sedmipočetničky Angelárem a Gorazdem jsme se museli vydat až do Albánie. Po nekonečném čekání na hranici a jízdě po nepříliš pěkných albánských silnicích, jsme úspěšně dojeli do Beratu - místa posledního odpočinku Gorazda a Angelára. Prohlédli jsme si pravoslavný kostel, pomodlili se u hrobu, vystoupali jsme na krásnou pevnost nad městem, odkud byl výhled do dalekého okolí. Při zpáteční cestě jsme přizastavili na chvíli u moře. Moře bylo nádherně teplé a pro omladinu to byl asi největší zážitek.

Ve středu jsme jeli do „živého“ skanzenu v horách - vesničky Maloviště, odkud měl následovat výstup do hor. Po velmi dramatické jízdě autobusem jsme dorazili do vesnice. Prý se tam čas zastavil před sto lety, ale myslím, že u nás se tak nežilo ani před dvě stě lety. Malinké domečky v hrozném stavu, žádné cesty, natož chodníčky. Na to lilo jako z konve. Kostel svaté Petky uprostřed téhle díry (jinak se to nazvat nedá), bylo jediné pěkné, co tam bylo. Nechápu, jak tam mohou žít lidé úplně mimo civilizaci. Zdatnější část naší výpravy vyrazila na túru do hor a my ostatní jsme si jeli prohlédnou nedaleké město Bitola.

Ve čtvrtek ráno jsme se rozloučili s Ochridem a se všemi, kteří nás tam vlídně přijali a vydali jsme se zpáteční cestu. Cesta vedla nádherným krajem kolem řeky Drin, na které byly přehrady a vysoké srázy a hory. Projížděli jsme také kolem známého přírodního parku Mavrovo. Tento poslední den naší cesty byl věnován sv. Janu Křtiteli. Navštívili jsme klášter v horách, kde uchovávají ostatek sv. Jana Křtitele ve vzácném relikviáři. Sv. Jan Křtitel je v pravoslavném náboženství po Panně Marii nejvíce uctívány svatý. Ve všech kostelích je jeho ikona hned vedle Pána Ježíše.

Po prohlídce kláštera, který funguje bez přerušení již několik století, jsme nasedli do autobusu a vydali se na zpáteční cestu domů.

Co napsat závěrem?

Výborná parta lidí + skvělé jídlo i ubytování + nádherné počasí + perfektně připravený program od organizátorů = nezapomenutelný zážitek pro všechny.

Svatí Sedmipočetníci orodujte za nás!

Jarka Sobotková

Expedice Gruzie 2013

Pro expedici do Gruzie jsme zvolili leteckou dopravu, která se zdála být jedinou variantou vyhovující možnostem našeho pracovního vytížení. Na letišti v Gruzii již čekal Tomáš Hájek, který přiletěl o dva dny dříve a zařídil vypůjčení terénního auta. Když jsme nasedali, byl to již třetí automobil, který půjčovna postupně přistavila. První dvě auta dojela jen kousek za Tbilisi.

Složení naší výpravy tvořili Tomáš Hájek, entomolog Matúš Kocián, můj bratr Ondřej a já. Cesta do Gruzie byla zvolena Matúšem pro pestrost tamní přírody, Tomášem pro množství historických památek a nakonec námi pro krásu přírody a velikost gruzínských hor. Skloubit všechny tyto zájmy bylo někdy pěkným oříškem.

Postupně jsme navštěvovali nádherná místa jako Mcheta - město, kde byl vybudován první kostel v Gruzii a kde dnes stojí krásná katedrála Životodárných sloupů postavená v nezaměnitelném gruzínském slohu. Na hoře nad městem se pak vypíná chrám Džvari - což doslova znamená "kříž"- uchováající uvnitř prastarý oltář s monumentálním křížem. Zde svatá Nina, původně otrokyně, vztyčila ve 4. st. první kříž, spletený z révových větvíček a započala tak christianizaci celé Gruzie. Po smrti se stala patronkou Gruzie a bývá zobrazována s křížem s ratolestí révy. Tento symbol kříže se zahnutým břevnem nás provázel po celou dobu naší výpravy a snad je i znamením toho, že Gruzie je pravlastí vína.

Cesta pokračovala dál a my postupně navštěvovali další starobylá místa: dodnes fungující klášter Sapara z 9. století s 12 klášterními kostely, zříceninu hradu Chertvisi, nákladně zrekonstruovaný areál hradu v Achalciche, skalní město Vazdzia. Po nádherném celodenním výletu v pohoří Malého Kavkazu v národním parku Bordžomi-Charakauli, kde jsme putovali mezi záplavou ohromného množství pestrobarevně kvetoucích skalniček, jsme autem po nebezpečných cestách překonali průsmyk ve výšce 2200 m. Kolem města Kutaisi jsme navštívili několik krásných kostelů. Zde jsme měli to štěstí prožít druhé Letnice, protože ve všech chrámech zrovna slavili slavnost seslání Duha Svatého. (Gruzínská církev patří mezi pravoslavné církve, které se stále řídí juliánským kalendářem.) U přístavního města Batumi jsme okusili vody Černého moře a navštívili národní park Mtirala s bujnou vegetací.

Snad nekrásnější byla cesta na Vysoký Kavkaz do oblastí Svanetie a Tušetie. Zde uprostřed neproniknutelných velehor šplhajících bezmála k pěti tisícům metrům jsme podnikli výlet k ledovci pod uhrančivou horu Ušba a procházeli opuštěné vesničky a kamenné věže, sloužící kdysi na jejich obranu. V národním parku Tušetie jsme se po prudkých svazích porostlých bíle kvetoucími rododendrony vyškrábali do výšky 3000 m, abychom potom mohli při chůzi po hřebenech hor obdivovat dech beroucí hradbu Velkého Kavkazu oddělující Gruzii od Ruska. Poslední naší zastávkou byla nížinná oblast Kachetie, kde se odpradávná pěstuje víno. V červnu se zde už sklízely rajčata a broskve. Zde jsme kromě jiných památek navštívili také klášter Bodbe, kde je pochována patronka Gruzie sv. Nina.

Většinu času jsme strávili v přírodních rezervacích, spávali v přírodě, sami se stravovali, pili vodu z horských potoků. Expedice se vydařila bez jakýchkoliv zádrhelů a probudila v nás touhu po hrdosti, jakou vůči své zemi v sobě nosí Gruzínci. Neboť v jedné gruzínské legendě o stvoření světa se vypráví, že když Bůh rozdělval jednotlivým národům zemi, Gruzínci se zrovna někde družili a přišli před Boha, když už všechna místa byla rozdána, a tak jim Pán Bůh dal zemi, kterou si schoval sám pro sebe, zemi nejkrásnější.

S pozdravem z cesty o. Pavel

Celosvětové setkání mládeže v Rio de Janeiro

Jak se vůbec zrodil bláznivý nápad strávit čtyři týdny v daleké Brazílii? Už v roce 2011 na setkání v Madridu, když papež Benedikt XVI. oznámil, že další setkání bude právě v Brazílii. A tak jsem se hned po návratu ze Španělska začal finančně připravovat. Našel jsem si brigády a také hodně šetřil.

Do Brazílie jsem cestoval sám. Vyšlo mě to o polovinu levněji oproti skupinové letence. S Čechy jsem se setkal až v Brazílii. První dny jsme trávili ve vesničce Ipiabas. Tam jsme se seznámili s prvními Brazilci, poznávali jejich kulturu a historii. Také jsme se společně modlili a sportovali a také jsme na vlastní kůži poznali obrovské ekonomické rozdíly mezi lidmi. Například jsem bydlel v chudé rodině, kde měli jenom jednu místnost a plesnivé stropy. Jejich přátelé, které jsme navštěvovali, bydleli v luxusních sídlech. Ale ať chudí či bohatí, všichni byli milí a srdeční.

Následující týden pokračoval předprogram pro Čechy v Barra do Pirai. V hostitelské rodině nikdo nekomunikoval anglicky, což bylo velmi náročné, ale všichni byli moc pohostinní a pořád jsme jedli. Brazilská kuchyně je výborná, ale dvě snídaně, dva obědy a tři večere proložené svačinami, to už bylo moc na každého. V Barra do Pirai moc nefungoval program a pořád se někde na něco čekalo. Jednou už jsme to s pár lidmi nevydrželi a vyměnili neustálé čekání a jezení za návštěvu aquaparku s největší skluzavkou na světě.

Samotné Rio de Janeiro je nepředstavitelně velké. Najdete zde sochu Krista, pláž Copacabana, luxusní čtvrtě, národní parky i chudinské čtvrtě - favely. My jsme bydleli v moderní čtvrti, kousek od pláže. Do centra to byly dvě hodiny cesty autobusem (pokud zrovna jel, nebyla zácpa a zastavil - když byl plný, tak nezastavoval). Bylo to často vyčerpávající, ale snažil jsem se jezdit každý den do centra, kde byla ta pravá mezinárodní atmosféra. Den začínal mši a katechezí v českém centru. Potom jsme jeli do města, zašli na oběd a vydali se na pláž na program. Nejtěžší část dne byla dostat se večer z centra do naší farnosti (byl to zmatek nad zmatek, nikdo nic nevěděl, silnice kolem pláže byly uzavřené a autobusy

jezdily po neznámých náhradních trasách).

Hlavní program probíhal na pláži Copacabana - v centru města, na písku, u oceánu. Při přivítání papeže Františka se mi poštěstilo dostat se do první řady u silnice, po které přijížděl a tak jsem ho mohl vidět z bezprostřední blízkosti. Naživo je ještě větší sympaták. Na pláži probíhala i závěrečná vigílie (měla být za městem, ale místo bylo příliš podmáčené). Závěrečná mše proběhla také na pláži a papež František pozval všechny na další setkání do Krakova.

Po samotném setkání jsem ještě týden zůstal v Riu. S ostatními českými účastníky a kardinálem Dukou jsme se vydali na pouť do Aparacidy a následující den jsme pouť ukončili mší na hoře Corcovado, v kapli, která se nachází v podstavci sochy Ježíše Krista. Několik dní jsem ještě strávil v rodině kamaráda, se kterým jsem studoval v Norsku. Poznával jsem brazilský život z jiného úhlu. Zkoušel jsem místní speciality, zahrál si fotbal s kluky z favely i z bohatší čtvrti a navštívil favelu nebo Cukrovou homoli.

Ohlédnutí za poutí po českobudějovické diecézi

začíná pohlednutím na foto z těch krásných tří červencových dnů. Stalo se skoro již tradicí, že nás nemnoho olešnických se přidá k farníkům z různých koutů Vysočiny, a společně prožijeme díky "Poutníku Janovi" - otcí Peňázovi a našemu jáhnu L. Kincovi pouť na více i méně známá místa u nás. Po loňské Litoměřické diecézi tedy letos jižní Čechy.

První zastavení bylo v Římově, což je poutní místo s loretoou a uctívanou Pannou Marií Římovskou, kostelíkem Ducha Svatého, památnou lípou a výkladem historie místa místním panem farářem. Mše svatá, výborný oběd, a pak směr "Zlatá Koruna", komplex cisterciáckého kláštera s pohnutou historií od doby gotické až po současnost.

Ubytování u sestřiček, jež ctí zakladatelku řádu "Congregatio Jesu", tedy jezuitek, Mary Wardovou, na zámku ve Štěkni. Po večeri nečekaný zážitek - koncert pěveckého sboru studentek gymnázia z Bavorska, které zde právě měly soustředění.

Vyšší Brod a opět cisterciácký řád, který zde s přestávkami působí od roku 1259, vzdělává půdu i duše místních. Dnes znovu živé opatství pečující o duchovní i hmotný rozvoj místa, kde je doma "Panna Maria Vyšebrodská" a úžasný "Závišův kříž". Křížová cesta vytvořená původními obyvateli, vyhnány po roce 1945. Dnes díky jejich přispění kraj znovu ožívá opravenými památkami.

"Kájov" poblíž Českého Krumlova vyzývá už svým názvem i podle tradice k pokání. Mše svatá v kostele "Nanebevzetí Panny Marie" a krátké zamyšlení v přilehlém kostelíku "Smrti Panny Marie".

České Budějovice s katedrálou svatého Mikuláše, nedělní mše a zastavení u pamětní desky pana biskupa Hloucha. Poté klášterní kostel "Obětování Panny Marie" s milostným obrazem Panny Marie Budějovické, gotická jednoduchá krása křížové chodby a taky chvilka u kávy na známém náměstí.

Kdo by neznal Mariánské "Klokoty" u Tábora? Přivítaly nás vůní růží, díky místní komunitě oblátů místo vzkvétá.

Na závěr Tábor s chrámem "Nanebevstoupení Páně" a daleká cesta domů.

Jako vždy, výborně připravená pouť, mnoho starých i nových přátel. Máme se zase nač těšit příští léto, třeba nás olešnických zase přibude. Velké díky.

M.P.

Pout' do Prahy

V poslední den podzimních prázdnin pořádal pan Kinc poutní zájezd do Prahy, na který se vydalo z Olešnice šest poutníků a další nastupovali až do Žďáru nad Sázavou. První zastávka po příjezdu do Prahy byla v kostele Všech svatých na Pražském hradě, kde sloužil mši svatou pan profesor Petr Piřha. Po ní nám vyložil historii chrámu. Kostel byl postaven ve 14. stol. podle plánů Petra Parléře. V roce 1588 sem byly přeneseny ostatky svatého Prokopa.

Kostel kruchtou sousedí s Vladislavským sálem. Před odchodem nás ještě zavedl P. Piřha na vyhlídku, která vedla přímo z kostela a byl z ní nádherný pohled na Prahu. Z Pražského hradu jsme pěšky přešli do nemocnice sester Boromejek pod Petřínem, kde jsme měli zamluvený oběd.

Další zastávkou byl nejstarší barokní kostel v Praze - kostel Panny Marie Vítězné, kde je na bočním oltáři ve stříbrné skříni soška Pražského Jezulátka, které je velmi uctívané a známé i ve světě. Ve druhé polovině 16. století si tuto sošku přivezla manželka Vratislava z Pernštejna. Její dcera, Polyxena z Lobkovic, ji roku 1628 věnovala Karmelitánům do tohoto kostela. Základy dalšího kostela sv. Václava na Smíchově byly položeny v roce 1881 a za čtyři roky byla stavba hotová. Trojlodní novorenezanční bazilika s dvojicí věží je dílem architekta Antonína Barvitia, nad hlavním oltářem je vyobrazen náš národní světec a chrám zdobí kazetový strop.

Poslední zastávkou byl kostel Panny Marie Královny Míru v Praze Lhotce. Na prohlídku tohoto kostela jsme se těšili, a nebyli zklamaní. Kostel byl vysvěcen v roce 1937 a originální křížová cesta Karla Stádníka vznikala v letech 1973-1975. Křížová cesta je evropským unikátem tím, že znázorňuje jednotlivá zastavení Ježíšovy křížové cesty formou zastavení na cestě utrpení člověka v průběhu minulého století. Karel Stádník byl prvním českým trvalým jáhnem, kterého vysvětil v roce 1984 kardinál Meisner. Dalším jeho známým dílem je křížová cesta v katedrále v Olomouci nebo v kapucinském kostele v Praze na Hradčanech.

Domů jsme dojeli v pozdních večerních hodinách a máme vzpomínky na pěkně prožitý poutní den v prosluněné Praze.

Soukalová

Sedmikrásek

V neděli 13. ledna jsme byli my otcové a jejich děti z farnosti na výletě v Brně. V dopoledních hodinách jsme navštívili technické muzeum, kde v několika podlažích byly expozice techniky snad ze všech oblastí života. Naše ratolesti zaujal skutečný vrtulník a letadlo zavěšené na stropě haly, vitríny s modely letadel, aut, mečů, expozice výroby železa, elektřiny, čoček na vidění a další. Děti se seznámily s tím, jak se dříve koukalo na filmy, jak se oblékalo, jak se závodilo s rychlými auty, prodávalo smíšené zboží ale i např. vrtaly zuby. Nejvíce je zaujalo nejvyšší patro muzea, kde si na několika desítkách modelů, hlavolamů a hraček mohly samy ověřit a vyzkoušet fyzikální zákony. Že to byla herna opravdu povedená, svědčí i aktivní účast tatínků na těchto fyzikálních pokusech. V odpoledních hodinách jsme shlédli v divadle Radost představení Broučci, které se dětem moc líbilo - oči vyvalené, ani nedutaly. Mně zaujala choreografie a technické řešení jeviště, kdy jsem měl možnost poznat, že i bez obrovských

nákladů, když se zapojí zdravý rozum, jde na malé ploše udělat nádherné představení se spoustou efektů. Do třetice velkým zážitkem pro naše ratolesti byla (jak jinak u venkovských kluků) honička za překrmenými holuby u divadla či dovádění na točící se plošině tramvaje. Díky Bohu i organizátorům za takovou akci. Jelikož lidský čas rychle utíká, co nedáme našim dětem dnes, nedáme jim už nikdy.

Jeden z tatínků

Večer 12. února ve šmoulí vesnici.

Tak, moji milí šmoulové, kdepak jste se celý den toulali?

Koumák: „Taťko Šmoulo, byli jsme na karnevale v Olešnici.“

Šprýmař: „Bylo tam tolik masek, že si je ani nepamatuju - kuchař, princezna, čarodějnice, Karkulka, hobit, víla, florbalista, vodník, Harry Potter...“

A co jste tam vůbec šmoulili?

Fešák: „Nejdříve jsme spolu s dětmi plnili úkoly. Za úkoly jsme dostali sladkou odměnu v podobě barevného míče, ve kterém byly ukryté bonbóny, k nimž jsme se museli probít.“

Šprýmař: „Bouchlo to jako můj dáreček!“

Kutil: „Celou dobu jsme tančili za doprovodu kapely nebo písniček, které se pouštěly z rádia. A pak přišel kouzelník, ale nebyl to obyčejný kouzelník, zvládl kouzla, která ani Gargamel nesvede a do teď nám jsou záhadou.“

A neměli jste tam hlad?

Šprýmař: „Kdepak, měli jsme tam výborné párky pana Štěpánka.“

Malíř: „A všechno to tam bylo krásně vyzdobené. Výzdobu dělaly děti ze Sedmírásku. Celou dobu nás tam kreslili do takové věci, které říkají t'ofoparát nebo tak nějak. Kdo by si nás chtěl prohlédnout, může se podívat do takové jejich knížky, které říkají internet na stranu Olešnické farnosti.“

Otázky kladl Taťka Šmoula a odpovídali šmoulové Malíř, Šprýmař, Fešák, Koumák a Kutil

Ministranti

V pátek 18. října jsme odjeli do Hoješína na duchovní obnovu pro ministranty. Jelo nás z Olešnice šest kluků a strejda Slávek Knotek nás vezl svým velkým autem.

Když jsme přijeli do Hoješína, tak hned byla mše svatá. Po ní jsme šli na večeři a pak jsme se šli všichni účastníci seznámit. Bylo nás asi dvacet a byli tam kluci až z Liberce. Také jsme se dozvěděli, že téma tohoto setkání je Cyril a Metoděj. Rozdělili jsme se do skupinek. My dva jsme byli ve skupince svatého Angelára. Fanda Sobotka s Petrem Vavrkou byli ve skupince svatého Klimenta a Stáňa s Pětou Knotkovi ve skupince svatého Gorazda. Než jsme šli spát, tak jsme ještě měli pobožnost křížové cesty.

Ráno jsme v sedm hodin měli rozcvičku a pak snídani. Dopoledne jsme nejdříve pracovali - hrabali jsme listí na zahradě, a protože jsme to měli brzy hotové, tak jsme ještě hráli hru, kdo přeloží nejvíce úryvků z "Proglasu" ze staroslověnštiny. A pak už byl oběd.

Po obědě byl polední klid a po něm jsme se vypravili k Sečské přehradě. U přehrady nám pan farář řekl, že se budeme plavit na loďkách. Plavit se mohli ale jen ti, kdo s sebou měli ty přeložené úryvky z Proglasu, stejně jako tehdy Cyril a Metoděj.

Když jsme se vrátili, tak byla mše svatá. Během ní jsme na malý horkovzdušný balón napsali svá jména. Po večeři jsme balón vypustili. A potom už bylo pozdě a šli jsme spát.

V neděli ráno jsme měli zase rozcvičku a v osm hodin snídani. Po snídani nám pan farář půjčil dřevěnou stavebnici - "Kaplu". Z jejich dílků jsme stavěli dominovou řadu a s velkou chutí jsme ji potom shodili. Nepodařilo se nám to najednou, ale po kouscích.

Pak byla mše svatá a po ní oběd, po něm už jsme se museli rozloučit a jeli jsme domů. Měli jsme se v Hoješíně hezky.

Tomáš Kánský a Jan Nechuta

Mládežníci

Aby byly prázdniny, které jsou vždycky hodně nabité, ještě pestřejší, rozhodli jsme se je letos oživit návštěvou několika zajímavých akcí.

Sotva skončil tábor, vydali jsme se na víkend do Ružomberoku, kde se konalo setkání mládeže "R13", paralelní se setkáním v Riu. Cesta na Slovensko byla dlouhá, ale jen co se z rozhlasu ozvalo, že během ní můžeme sledovat filmy, poslouchat rádio a máme nárok na čokoládu zdarma, začalo to v našich řadách radostně šumět. Po příjezdu a následné registraci před námi stály dva problémy. Kudy se dostaneme do školy, kde jsme ubytovaní a kudy ze školy do haly, kde program probíhá? Oba rébusy jsme zdárně vyřešili a proto nám nic nebránilo v tom, nechat se unášet zvukem bubnů v brazilském rytmu a pomyslně se přenést na pláž Copacabana, kde se zrovna konalo světové setkání mládeže. Abychom měli možnost seznámit se s novými lidmi, byly jsme rozděleni do skupinek.

Každý den na nás čekal opravdu nabitý program. Ať už to byly mše svaté, křížová cesta, na kterou každá skupinka vyrobila kříž, spousta svědectví, hudebních a tanečních vystoupení, přednášek... Zkrátka bylo toho hodně a každý si v tom našel to svoje. Není ale možné celé dny jen sedět a poslouchat. Proto jsme využili možnosti zahrát si vodní fotbal a zacvičit aerobic. Pro ty, kterým se zase tolik hýbat nechtělo, si zástupci všech zúčastněných řádů připravili stánky, kde jsme měli možnost něco si namalovat, vyrobit nebo i zazpívat. Pár z nás dokonce dělalo rozhovor s televizí.

Setkání bylo zakončeno slavnostní mší svatou. Na tu jsme si ale museli dojít na kopec za Ružomberkem. Sluníčko páliło tak, že ani deštník nepomáhal, ale nikdo z nás se našťěstí neupekl. Po mši svaté jsme měli asi ještě šest hodin do odjezdu autobusu. Proto jsme nespěchali s balením a s odchodem z našeho víkendového bydliště, až nás museli popohnat. Zpáteční cestu jsme více méně prospali. Na protažení jsme si dali ranní běh po Brně, díky kterému jsme stihli linkový autobus a v krásných šest hodin ráno byli doma.

Dalším bodem v prázdninovém programu byl festival "United" ve Vsetíně. Bohužel se křížil s poutí na Velehrad, takže jsme na něm nemohli být od začátku, ale to hlavní jsme stihli. Poté, co jsme se ubytovali na vsetínské faře, vydali jsme se na večerní program. Abychom o nic nepřišli a dobře viděli, obsadili jsme místa hned vpředu. Jaké bylo naše překvapení, když si před nás sedli jacísi tři fotografové, neustále na nás mířili svými objektivy a každou chvíli někomu z nás psali rodiče esemesku, že nás vidí v televizi.

Program začal několika rozhovory, divadlem a menšími koncerty. I když bylo všechno zajímavé, cítili jsme, jak na nás pomalu doléhá únava z pěšího putování na Velehrad. Ta ale zmizela s prvními tóny námi tak očekávané finské metalové skupiny HB. Tato skupina vznikla proto, aby svými písníčkami šířila svědectví o Bohu. Koncert byl prokládán myšlenkami, kterým jsme díky panu překladateli rozuměli, takže ani nevadilo, když někdo neuměl anglicky.

Myslím, že byly obě dvě akce opravdu vydařené a doufám, že se zase někdy vydáme jak na United, tak na setkání mládeže. Třeba na celosvětové setkání mládeže do Krakova.

Helena Vaverková ml.

Biřmování

S příchodem listopadu se naše dlouhá cesta k biřmování blížila ke konci. Byla to cesta, kterou jsme procházeli bezmála tři roky, cesta vyplněná pravidelným pátečním setkáním s katechezí. Svátost křesťanské dospělosti nám původně měla být udělována o Velikonocích, takže jsme se rozhodli, že uspořádáme víkendovku, abychom se mohli lépe připravit. Byla to velice povedená akce, jedna z nejkrásnějších z celé přípravy na biřmování. Byla na rovečínské faře a hlavním hostem byl kadeřník a trvalý jáhen Jan Špillar, který přijel i na samotné biřmování. Víkendovka byla plná smíchu a legrace, také mimořádné sněhové nadílky, které jsme si jaksepatří užili: Koulovali jsme se, skákali do závějí, dělali andělíčky, klouzali se po uváleném sněhu, váleli sudy... Večer jsme Špillarovi lopatami proházeli cestu, sházeli nánosy sněhu z jeho auta, zamávali mu a šli se věnovat dalšímu programu. Domů jsme se vrátili pěšky, což nikomu nevadilo, protože jsme toho fakt hodně snědli. A protože první termín biřmování nevyšel a víkendovka se moc povedla, rozhodli jsme se uspořádat týden před biřmováním novou, tentokrát na naší olešnické faře. Akce se nám opět moc vydařila. A protože jsme zůstali v Olešnici, vzali si s sebou někteří z nás svoji peřinku, když už jsme nemohli spát ve své postýlce. Akorát byl problém odnést ji potom domů a necítit se přitom jako bezdomovec, zvláště když člověk potkal spoustu lidí spěchajících k volebním urnám.

Překlenul se týden a my jsme netrpělivě a s trochou nervozity očekávali p. biskupa z Ameriky a v duchu si vyčítali, že jsme věnovali tak málo času angličtině. Jaký asi je ten pan biskup, kvůli kterému už tak dlouho čekáme na biřmování? V příštích dnech jsme měli možnost přesvědčit se, že skvělý. Sršel úsměvem na všechny strany, s každým se chtěl seznámit, každého poznat. Přišel v doprovodu manželů Kánských, kteří ho vyzvedli na letišti a docela nás převezli tím, že nám přenechali pana biskupa a měli se k odchodu. „Co? Vy jdete pryč?“ „Teto, tak nám dělej aspoň přitele na telefonu, nebo spíš tetu na telefonu!“ „Ne ne ne, vypínám telefon, to zvládnete.“ Pan farář ještě zpovídal a pak po chvíli ostychu přišly první dotazy typu: (1), „How was the journey?“ A když přišel pan farář, byli jsme už zabraní do rozhovoru. Pan biskup nám něco povykládal o sobě, své práci, své diecézi, biřmování v Americe. My jsme mu na oplátku zazpívali. Parafrazovanou písničku "Strýček Donald farmu měl" asi v tomto znění: (2) ...Bishop Donald had a church - hyja hyja hou- and in this church had holy spirit- hajy hyja hou- and spirit here and spirit there and spirit spirit everywhere is holy spirit.“, která nás napadla jako písnička na přivítanou, jsme ale nakonec nezpívali. Pan biskup byl plný laskavého humoru. Chtěla jsem si přidat druhou biřmovací patronku. Zeptej se pana biskupa, řekl mi pan farář. A tak jsem začala svojí krkolomnou angličtinou: (3), „Can i add second saint person?“ (4) „Yes, you may, if you need more help“

Druhý den byl dnem samotného biřmování. Byla to slavnost s celou parádou, sešlo se pět kněží, tři jáhni, přišly krojované družičky, biskup si oblékl biskupský šat a jak se před tím podobal spíše strýčku Donaldovi, teď vypadal už jako pravý (5) „bishop“ Donald, škoda akorát, že neměl berlu. Napadlo mě sice, že bychom mu mohli půjčit mikulášskou, ale asi by to neprošlo. Slavná mše, při které se také znovu vysvětil farní chrám, byla dvojjazyčná. Po krásné, a krásně přeložené promluvě následovalo udělování svátosti biřmování. Vybavuji si vůni křížma, cvakání fotoaparátů, biskupův hlas, dotek ruky na mém rameni, ale hlavně záplavu obrovské radosti. Poté proběhl zbytek mše a následovalo poděkování: (6) „..... and now, we will give you a book“. – Nic - „a book“ - Zase nic- „Michelle a book“ „Jo book“, konečně porozuměl Michelle a šel předat knihu, dar pro biskupa. „No, dar jazyků jsem asi nedostal“, komentoval to později. Po mši přišlo na řadu focení a biskupova autogramiáda. Každý si od něho chtěl nechat podepsat obrázek, vyfotit se s ním. Nevím, jestli se už někdy v takové situaci ocitl, ale u nás ji zvládl na jedničku. No a potom jsme šli všechno oslavit do Orlovny farním dnem. Provázela jej skvělá atmosféra, hudba a zpěv harmonikářů, divadlo od děček z druhého stupně. Pan biskup opět překvapil, když začal sám porcovat a lidem roznášet biřmovanecký dort. Potom posbíral špinavé talířky a začal je umývat. Vykulené pomocnice z kuchyně se mu snažily vysvětlit, že mají myčku a on zase jim, že ty talířky rád umyje. Nakonec umyl také veliký hrnec od masa, naloženého v marinádě.

S přibývajícím časem jsme se začali rozcházet domů a v srdci nás hřály nevšední zážitky toho dne. Zážitky, které tam snad zůstanou po celý život. Na závěr bych moc chtěla poděkovat panu faráři, že nás připravil na přijetí této svátosti a všechno nám zařídil.

Terezie Novotná

1-„Jaká byla cesta“? 2-„Biskup Donald kostel měl a v tom kostele ducha svatého měl a duch tady a duch tam a duch, duch všude je duch svatý“ 3- „Můžu si přidat druhého svatého člověka“? (4) „Jo, můžeš, když potřebuješ větší pomoc.“ (5) biskup (6) „a nyní vám dáme knížku“ „knížku“ „Michelle, knížku“ „Jo knížku“

Senioři naší farnosti v roce 2013

V našem společenství seniorů se setkáváme pravidelně již od roku 2006. Nebylo tomu jinak ani v letošním roce.

Každé první pondělí v měsíci, po ranní mši svaté a krátké adoraci, se odebereme na faru. Naše setkání zahájíme modlitbou a potom následuje program. Téměř pokaždé mezi nás přijde nějaký host, který nám povídá o své práci nebo se s námi podělí o nevěsední zážitky ze svých cest po světě, a nebo nám vypráví o výjimečných lidech, se kterými se v životě setkal.

P. Jiří Adolf Pleskač nás zsvětil do tajů léčivých bylin a udělal nám rady, jak nemocem předcházet, a nebo jak se pomocí léčivých bylin uzdravit.

Ing. Josef Kánský se s námi podělil o své zážitky z cesty do africké Tanzánie, kam v rámci charitativní pomoci převážel ještě s dalšími členy výpravy dva starší traktory Zetory.

Salesián P. Mikeš měl přednášku o adopci na blízko a povídal nám omisionáři P. Janu Medovi, který zsvětil svůj život opuštěným a chudým dětem v Indii.

Náš otec Pavel nám vyprávěl o své pouti po Gruzii a po Kavkaze, podruhé nám zase povídal o svatých Cyrilu a Metodějovi a jejich žácích - Sedmipočetcích. Udělal nám i duchovní přednášku, při níž všichni poslouchali, že snad ani nedýchali.

Na duchovní promluvy je odborník i jáhen Ladislav, který mezi nás také občas zajde a trochu nám rozšíří obzor v této oblasti.

Před svátkem Všech svatých nás navštívila zahradnice, která nám ukázala dušičkovou vazbu květin.

Na posledním setkání jsme shlédli velice pěkný nový film o Panně Marii. Na další jeho část se budeme moci podívat při příštím setkání seniorů.

Možná, že jsem na něco zapoměla, ale i tak byl náš program bohatý a zajímavý. Chci jménem všech seniorů poděkovat Ing. Novotné, které není lhostejné, jak starší lidé žijí a snaží se, aby se i oni zapojili do dění ve farnosti.

J. Kolářová

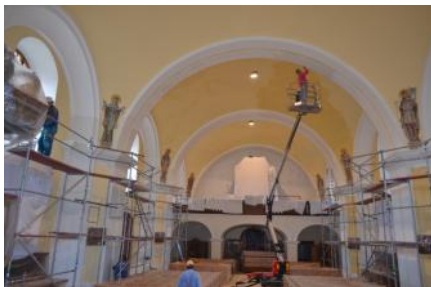

Farní budování

Úvodem ke svému povídání o budování v naší farnosti bych chtěl sdělit myšlenku, že je důležité mít hezký chrám k oslavě Boží a mít farní zázemí, kde se můžeme scházet, ale ještě důležitější je mít v čistém srdci lásku k Bohu a k lidem a spolu s celou farností žít dobrý duchovní život, v radosti, skrze Ježíše Krista.

Ale k samotnému budování a opravám. V poslední době se uskutečnilo zvelebení chrámu sv. Vavřince a vyzdění studny ve farním dvoře nad úroveň terénu s osazením rumpálu a mříže od uměleckého kováře s napojením užitkové vody na faře.

Největší akcí bylo zvelebení chrámu sv. Vavřince - plánovala se výmalba. Ale taková výmalba chrámu je asi na 50 let a proto je předtím potřeba udělat všechny činnosti, které by v budoucnu mohly výmalbu poškodit. Otloukla se severní strana lodi do výšky 1 -2 metrů a nahodila na vzduchující folii proti vlhkosti. Provedl se nový rozvod části elektřiny, včetně presbytáře. Úprava výklenků pro reproduktory a kompletně nové ozvučení chrámu. Pak začala náročná činnost - výběr barev. Několikeré hlasování o barevných kombinacích. Mám pocit, že tento výběr zkrátil život pozemský našeho otce Pavla o několik let. Po úspěšném vybrání odstínů, kdy do poslední chvíle nikdo kromě otce Pavla a Pána Boha nevěděl jak bude náš chrám vypadat, došlo k vystavení lešení kolem stěn, přijela vysokozdvizná plošina, proběhlo zakrývání obrazů svatých, šití plachet na zakrytí oltářů a začalo se malovat.

Pro instalaci plošiny před kúrem bylo nutné demontovat několik řad lavic. Byla to činnost pro silné chlapy, každá řada je v jednom kuse a z dubu. A na vlastní demontáž jsme museli přizvat výrobce lavic, pana Bělehrada, nikdo z nás nevěděl, jak je rozdělat. Vlastní výmalba proběhla díky nasazení lidí na třisměnný provoz docela rychle, ale vloudily se chybičky, pro které se výmalba kleneb

musela zopakovat. A když už bylo lešení, tak jsme se pustili do trojího nátěru oken. Celkem 85 zdvojených okenních křídel, tedy asi 166 oken – makačka na bednu potom každé křídlo vrátit na původní místo v rámu. Pod okny se pak zbudovaly nádržky na kondenzovanou vodu z měděného plechu a provedl nový rozvod elektřiny a nasvícení kleneb chrámu úsporným LED osvětlením. A konečně po vyklizení lešení, generálním úklidu a položení nových koberců opět náš chrám zaskvěl k oslavě Boží. Opravený chrám dostal jako bonus i nové ozvučení. Velký dík patří lidem, kteří se na pracech podíleli, stejně jako těm, kdo se za zdar prací a bezpečnost lidí modlili a těm, kdo přispěli finančně nebo vařením a pečením jídel pro pracovníky, stejně tak jako těm, kdo se starali o organizaci a finanční krytí celé akce. Bohu díky!

Pavel A.

Před volbou nového papeže v roce 2013

Po mnoha modlitbách k Duchu Svatému a Panně Marii jsem se modlila v den konkláve v kostele přede mší svatou s ostatními růženec. V duchu jsem vysílala prosbu k Panně Marii o správnou volbu papeže, protože Panna Maria řekla: „Modlitbou růžence si vyprosíte všechno.“ Náš otec Pavel měl ten večer biblickou hodinu. Moc ráda bych na ni bývala šla, ale Duch Svatý mě ponoukal jít domů. A dobře jsem udělala. Mohla jsem být díky televizi NOE přítomná v tomto historickém okamžiku volby nového papeže. Po příchodu domů jsem ihned zapnula televizi. Náměstí sv. Petra bylo zcela zaplněné a pokryté barevnými deštníky. Velká síla mladých nedočkavě vyhlížela kouřové znamení, že je nový papež zvolen. A po dlouhém čekání se konečně ukázal pramínek bílého kouře z komínku, který se pak zvětšil v mohutný dým, jako by chtěl naznačit sílu nového papeže. Přestože začalo pršet, většina mladých tam vydržela čekat až do tohoto okamžiku. V tu chvíli, kdy se ukázal kouř, všichni zajásali a s napětím čekali na oznámení jména nového papeže. Zanedlouho už se na balkóně ukázal Louis Tauran, který v latině slavnostně ohlásil přibližně toto: „Oznamujeme vám s velikou radostí osobu nového papeže, je to jeho eminence ctihodný pan Jorge Mario kardinál Bergoglio, který si zvolil jméno František“. Teď všichni s napětím čekali, až se nový papež objeví. Mladí skandovali: „Vivat Papa!“ - „Ať žije papež!“ A pak se objevili vatikánská garda a kapela, která zahrála několik taktů italské a vatikánské hymny.

Když se po dlouhém čekání konečně objevil papež František, ozval se neutuchající jasot. Svatý otec oslovil shromáždění nezvyklým způsobem: „Bratři a sestry, dobrý večer“. Odpovědí byl aplaus. Papež František vyzval věřící, aby se spolu s ním pomodlili za emeritního papeže Benedikta XVI. Pak všechny vyzval ke společnému putování v přátelství a lásce a vzájemné důvěře. A ještě řekl zajímavou věc - dřív, než vám jako papež požehnám, tak vás žádám o laskavost, abyste vy prosili Pána o požehnání pro mě. Náměstí se ztišilo v modlitbě a papež František se také pokorně sklonil. Tímto gestem i tím, že žádá shromáždění, aby mu vyprošovali požehnání od Pána, projevil pravou pokoru. Též řekl: "...moji spolubratři si pro nového papeže zašli téměř na konec světa..." Nakonec všem poděkoval a popřál dobrou noc a dobrý odpočinek. Jeho poslední slova patřila Panně Marii.

Tenhle papež půjde jistě ve stopách Jana Pavla II. i Benedikta XVI. Zajímavé je také datum dne, kdy byl nový papež zvolen: 13. 3. 2013. Je to na den Panny Marie. Náš nový papež bude také ctitelem Panny Marie, jako jeho předchůdci. Bůh mu žehnej a Panna Maria ať ho ochraňuje. Svěřuji každého papeže v modlitbě dlouhé roky denně modlitbou, kterou složil Lev XIII. k archandělu Michaelovi, když měl vizi, jak zlí duchové padají mezi lidi tak hustě, jako když sněží.

Marie Kotlánová

Pane Ježíši Kriste, věčný veleknězi, prosíme Tě pokorně, sešli knížete nebeských vojsk, svatého archanděla Michaela, aby čelil útokům satana a chránil tvého zástupce Františka ode všech nepřátel zevnitř i z venku. Uděl mu svého ducha moudrosti, rady, útěchy a síly, aby mohl nést přetěžké velekněžské břemeno. A pak ho ozdob palmou vítězství. Amen.

Toto jsem se modlila denně celá léta už za Jana Pavla II a za Benedikta XVI.

V roce 2013 jsme si připomínali kulatá výročí našich někdejších duchovních otců

18. 6. se dožil 60 let **P. Stanislav Tvarůžek**. Narodil se v Čechtině u Třebíče. Vyučil se krejčím, vystudoval Obchodní akademii a následně Teologickou fakultu v Litoměřicích. (Jeho spolužákem byl mimo jiné i P. František Blaha ze Sulíkova.)

Do Olešnice přišel z Hrušovan nad Jevišovkou koncem srpna 1998. Za jeho působení bylo rozhodnuto o zhotovení nových lavic do kostela, nové podlahové krytiny na kůru a zhotovení schodů pro zpěváky. Zavedl slavení poutí v přífařených obcích a spolu s jáhnem Ladislavem poutě Nový Jeruzalém, které trvají dodnes.

V roce 2000 ho postihl srdeční infarkt. Plánoval udělat z průjezdu vstupní halu, pod kůlnou uzavřenou garáž, ale nemoc mu v tom zabránila. Z Olešnice odešel koncem srpna 2001 do Chlumu u Třebíče.

Další jubilant **P. Roman Strossa** se narodil 23. 6. 1963 v Brně. Po studiu na gymnáziu a Teologické fakultě v Litoměřicích byl vysvěcen na kněze. Naši farnost dostal na starost od srpna 2002 po působení v brněnských nemocnicích, kde pracoval jako nemocniční kaplan. Všichni máme v živé paměti snesení celé věžní kopule, zhotovení nové a vyzdvižení na vrchol věže, opravu fasády věže i kostela, schodiště od fary pod ořechy, generální opravu kříže na náměstí i na hřbitově, opravu a znovuzbudování věžních hodin a další činnosti za období jeho pětiletého působení u nás. Byly obnoveny prosebné průvody do polí, založeno dívčí Misijní klubko (trvá dodnes). Abychom pochopili nejasnosti kolem Bratrstva Pia X., pozval nuncia mons. Josefa Endera. Jeho dalším působištěm je Batelov u Jihlavy, kam si vzal svou invalidní maminku, o kterou kromě své služby pečuje.

Už 40 let slouží Bohu i lidem **monsignor Ladislav Tichý**, náš vzácný rodák. Světlo světa spatřil 27. 3. 1948 v Olešnici. Po studiích na Zemědělské škole v Ivančicích (jeho dědeček byl majitelem polností, tak nemohl studovat na gymnáziu), a roce na VUT v Brně byl přijat ke studiu teologie do Olomouce. My dříve narození pamatujeme jeho slavnou primiční mši svatou. Vždyť to byl po dlouhých třidvaceti letech opět novokněz z naší farnosti! Průvod šel z fary do kostela (z jeho rodného domu jít tehdy nemohl - průvod by musel povolit soudruh vedoucí dopravního odboru Okresního národního výboru v Blansku).

Kázání přednesl pan děkan z Bystřice nad Pernštejnem. Zpěváci na kůru i lid v kostele nadšeně zpívali. Mnohým ukápla i slzička vděku za tak veliký dar. Odpoledne bylo slavné Te Deum s udělováním novokněžského požehnání. Jeho prvním kaplanským místem byl Křižanov, následovala základní vojenská služba, působení u Panny Marie Svatotomské na Starém Brně, u svatého Martina v Třebíči a fakulta v Litoměřicích, kde připravoval budoucí kněze na jejich vznešený úkol. Když byl uváděn do funkce pan biskup Cikrle, četl papežský dekret o jeho jmenování v katedrále v Brně. Po znovuoobnovení Teologické fakulty v Olomouci tam byl jako kněz brněnské diecéze přeložen. Rád navštěvuje svoje rodiště a vypomáhá místním kněžím. Přejeme mu i nám, aby ještě dlouho mohl dojíždět do Olešnice a společně jsme mohli chválit našeho Pána.

Všem jubilantům přejeme hojnost darů Ducha svatého, přímluvu Panny Marie a dostatek zdraví k vykonávání jejich povolání.

J.B.

... také jsme se loučili

Dne 11. května 2013 zemřel v Ostravě ve věku 95 let olešnický rodák pan **Zdeněk Škarvada**. Svoje dětství prožil v Olešnici, odkud se vydal na neuvěřitelnou životní pouť přes letecké učiliště v Prostějově do Československého letectva. Po okupaci působil v leteckých silách v Polsku a od července 1941 u 310. československé stíhací peruti RAF v Anglii. Po skončení války se vrátil zpět do československého letectva. Jeho aktivní letecká kariéra byla násilně ukončena v rámci poúnorových čistek v srpnu 1950 přeložením do zálohy a degradací. Kromě letce byl i sovětským a německým zajatcem, horníkem, a pracoval i ve stavebnictví. V roce 1990 byl rehabilitován a v roce 2000 povýšen do funkce brigádního generála. I přes těžké životní osudy zůstal optimistou, s láskou k rodné Olešnici. Jeho životním krédem bylo „Nikdy se nevzdávej“.

J.N.

... a nezapomínáme

V dubnu letošního roku uplynulo šedesát let od konání vykonstruovaného procesu s osmi obyvateli Olešnicka, jehož cílem bylo urychlit proces násilné kolektivizace zemědělství v regionu. Mezi souzenými byli dále Josef Krejčí z Kunic a Josef Matouš, pravděpodobný spolupracovník komunistické Státní bezpečnosti, jenž v celém případě sehrál roli provokatéra. Proces probíhal ve dnech 17.–19. dubna 1953 v prostorách olešnické sokolovny, v jeho závěru byli Josef Krejčí a Josef Matouš odsouzeni k trestu smrti, který byl v srpnu téhož roku vykonán. Josefa Janču ze Křtěnova odsoudil Státní soud za předsednictví dělnického soudce Jaroslava Demczaka k doživotnímu vězení, zbývající tresty se pohybovaly v rozmezí od dvaceti do pěti let odnětí svobody. V navazujícím procesu, který se odehrál ve dnech 25.–26. srpna 1953 v Brně, bylo odsouzeno dalších osm osob.

Šedesát let staré události, na jejichž konci stála poprava nevinného Josefa Krejčího, dlouholeté tresty vězení a násilné vystěhování několika rodin, si obyvatelé Olešnicka i vzdálenějšího okolí připomněli v neděli 14. dubna 2013 v sále olešnického kina. Od 17 hodin zde byl promítán dokument režiséra Jiřího Šindara „Moc má jméno šibenice“, přibližující provokační metody StB v 50. letech, mimo jiné i na příkladu Olešnicka. Následovalo krátké připomenutí obětí procesu a debata s tvůrci námětu uvedeného dokumentu Jiřím Šindarem a Vilémem Fránkem, kteří účastníky vzpomínkové akce seznámili s dosavadními výsledky svého mnohaletého bádání. Debatu moderovala Marie Bočková, jež se případem zabývala ve své diplomové práci, v zaplněném sále byli přítomni také olešnický starosta Zdeněk Peša a Josef Novotný ze Křtěnova, autor publikace Olešnické memento. Za obětí procesu byla rovněž ve středu 17. dubna 2013 sloužena mše svatá v kostele sv. Vavřince v Olešnici.

19. dubna 1953 byli v Olešnici odsouzeni:

Josef Matouš - trest smrti, Josef Krejčí - trest smrti, Josef Janča - doživotí, František Chudoba - 20 let, Alois Šafařík - 19 let, František Šafařík - 17 let, Ladislav Toul - 17 let, František Huk - 10 let, František Kalas - 10 let, Pavel Toman - 5 let

26. srpna 1953 byli v Brně odsouzeni:

Vilém Kozel st. - 8 let, Augustin Kozel - 7 let, Josef Krahulec - 5 let, Vilém Kozel ml. - 4 roky, Josef Kozel - 2 a ½ roku, František Fučík - 2 roky, Josef Jonáš - 2 roky, František Vojta - 1 a ½ roku

Marie Bočková

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

dne 30.3.2013 Miroslav Hrachovina, nar. 13.6.1961 v Kladně

dne 7.4.2013 Marie Jílková, nar. 1.3.2013 v Boskovicích

dne 18.5.2013 Jan Havel, nar. 4.9.2012 v Boskovicích

dne 18.5.2013 Gabriel Fučík, nar. 18.7.2012 v Boskovicích

dne 18.5.2013 Vanesa Fučíková, nar. 28.8.2012 v Boskovicích

dne 1.6.2013 Adam Báča, nar. 27.3.2013 v Boskovicích

dne 16.6.2013 Jiří Kliment, nar. 10.5.2013 ve Svitavech

dne 31.8.2013 Marie Hrubanová, nar. 9.4.2012 v Brně

dne 22.9.2013 Barbora Kolářová, nar. 2.8.2013 ve Svitavech

dne 22.9.2013 Magdalena Neumannová, nar. 14.7.2013 v Brně

dne 24.11.2013 Dominik Řípa, nar 5.9.2013 v Havlíčkově Brodě

dne 15.12.2013 Vojtěch Toman, nar. 5.9.2013 v Brně

K prvnímu svatému přijímání přistoupili dne 25.5.2013

Roman Beneš, Josef Jančev, Anna Jílková, Markéta Kolářová, Sára Krahulová, Eva Nechutová, Milan Peterka, Ondřej Škranc, Liduška Švancarová, Lukáš Trmač, Vojtěch Trmač

Svátost křesťanské dospělosti přijalo 18 bířmovanců

Markéta Adamcová, Hana Balcarová, Michal Bílek, David Bloucník, Veronika Boucníková, Michaela Graciasová, Miroslav Hrachovina, Vojtěch Knotek, Zdeněk Moravec, Karolína Neumannová, Terezie Novotná, Vít Sobotka, Jaroslav Škorpík, Veronika Štěpánková, Markéta Tenorová, Helena Vaverková, Marie Vaverková, Anna Vojtová

Biskup Vojtěch **udělil jáhenské svěcení Karlovi Adamcovi dne 13.7.** v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně

Do stavu manželského vstoupili

dne 22.6.2013 Marie Slavičková a Gabriel Macháč

dne 13.7.2013 Iлона Palinková a Michal Ostrý

dne 4.8.2013 Marie Kincová a Tomáš Plihal

dne 31.8.2013 Radka Novotná a Roman Hruban

dne 31.8.2013 Eliška Novotná a Petr Mrákava

Na poslední cestě jsme vyprovodili

dne 12.1.2013 paní Marii Procházkovou, nar. 5.8.1917

dne 18.1.2013 paní Hanu Šuterovou nar. 26.5.1958

dne 16.2.2013 pana Vlastimila Kuklu, nar. 17.10.1938

dne 2.3.2013 pana Čeňka Klimeše, nar. 10.7.1921

dne 26.3.2013 paní Olgu Krejčí, nar. 24.4.1948

dne 6.4.2013 pana Jaroslava Kadlece, nar. 6.2.1922

dne 16.5.2013 pana Josefa Vašíře, nar. 4.11.1940

dne 28.6.2013 pana Jindřicha Musila, nar. 10.7.1938

dne 28.8.2013 pana Josefa Nedělu, nar. 29.10.1968

dne 18.10.2013 pana Františka Janču, nar. 12.12.1946

dne 1.11.2013 paní Janu Procházkovou, nar. 8.2.1922

dne 2.11.2013 paní Oldřišku Čuhlovou, nar. 25.6.1935

dne 20.12.2013 paní Annu Fučíkovou, nar. 23.3.1928

Milí čtenáři,

letošní rok jsme si spolu na stránkách zpravodaje moc neužili. Budeme vděční, když nám příští rok pomůžete, abychom se mohli i nadále (a třeba i častěji) na stránkách Společné cesty společně těšit ze sdílené radosti a vzájemně se informovat. Přejeme Vám požehnané Vánoce. Ať jsou pro Vás novou příležitostí k poznání Boží lásky a k otevřenosti Jeho milostem. Abyste i celý rok 2014 byli Jeho milostí a požehnáním nesení.

Vaše redakce

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.